

lieve Salomé,

Ik schrijf je vanuit mijn schuilplaats onder het trottoir. Het is een kleine, warme ruimte, die als Klaus omschreven kan worden. Er is niet veel licht, een waars hooguit, maar donker is het ook niet. Er blinken soms voetstappen van toevallige passanten, eerder gerellig dan aanvallend. Een soort zachte doffe bonzen. In mijn schuilhelder van 3m bij 3m bij 3m, mooie afmetingen zijn dat (kleine verwijzing naar Eindspel van Beckett), zit een heel klein gaatje. Een soort speldenprikkje. Als ik daardoorheen kijk zie ik de wereld van bovenaf in de verte. Ik zie twee miniglazenwassers van een miniatuur gebouw in Brussel afreizen. Ik zie jou, in het klein, in de zon zitten en kijken naar de nog kleinere gras sprietjes. Hoe gigantisch ook het gebouw waartegen je leunt, vanaf hier is alles klein. Geluiden zijn er ook niet. Alles is stil en klein en een beetje schattig.

Terwijl ik zo door mijn speldenprikkje tuur schied me een tekst uit mijn afstudeer voorstelling te binnen:

(Jon Fosse - Nooit van Ellaar)

"De mensen zitten in hun huizen
ze zitten in hun kamers
ze zitten daar te wachten
tussen hun dingen
in de veiligheid die de dingen hen geven
ze zitten te wachten
in hun huizen onder de hemel
ze zitten daar te wachten
in de kamers
in de huizen
tussen de dingen
ze leven in wachten
en dan wachten ze niet langer
en blijven de spullen over."

Mooi hoe je omschryft dat vrijwel alles
gaat om ruimte. Alle conflicten, maar
ook genot, zijn terug te brengen tot
een gevecht om of een ervaring van
ruimte. Op de een of andere manier
slaan mijn gedachten over ruimte op
mijn ademen. U moet zowel
denken aan een diepe opluchtende
zucht als je adem inhouden om
zo min mogelijk ruimte in te nemen
of natuurlijk omdat je niet gevonden

wil worden vanuit je schuilplaats.

Ik herinner me plots hoe ik me voelde als kind, toen ik schuilplaatsen bouwde als mijn ouders me kwamen halen bij een vriendinnetje. Of toen ik me als peuter verstopte onder een matras op zolder om te kijken hoe lang het zou duren tot iemand me zou missen.

Ik heb de hele dag vol spanning gewacht je verstoppen is ongelooflijk spannend!

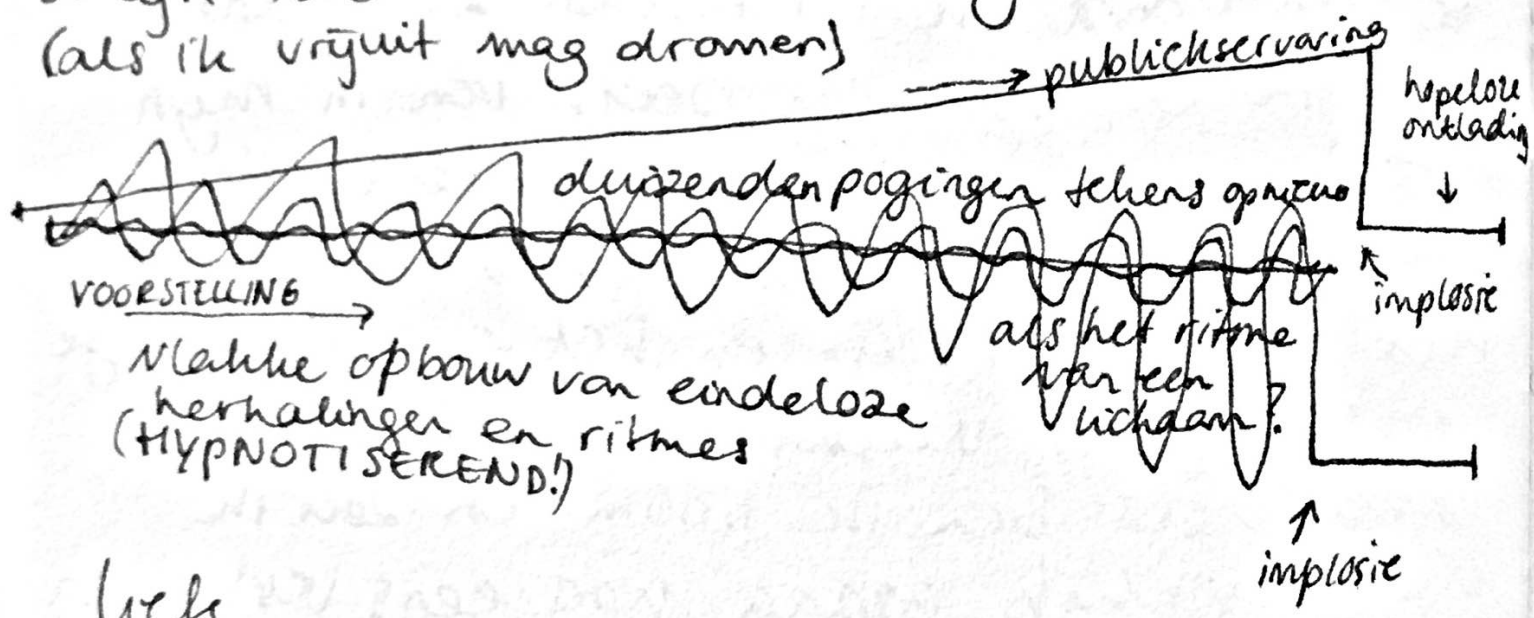
Ik geloof dat ik er zelfs een beetje zenuwachtig van werd. Om heel eerlijk te zijn vond ik verstoppen zo spannend dat ik er vaak een beetje van in mijn broek plakte. Maar ach, tijdens verstoppen geldt nu eenmaal andere regels.

Het moet stil zijn en het enige dat je kan doen is wachten.

Onmiddels ben ik 1.80m en zou ik me eigenlijk graag nog eens verbergen. Er even niet zijn maar bovenal: griezelend de wereld te slim af zijn. Misschien ook den een beetje in mijn broek plussen van spanning.

Om te antwoorden op je vraag:
 Wat ik nodig heb om ontvankelijk te zijn voor wat ik normaal over het hoofd zie is 'afstand'. Van ver weg kunnen zien. Me even geen onderdeel voelen van de omstandigheid. Er even lichtjes boven zweven, als een soort drone die wegvliegt en kijkt naar wat hij achterlaat. Dan plots valt op wat al die tijd vanzelfsprekend was.

En wat betreft de dramaturgie van mijn werk in ontwikkeling:
 (als ik vrijuit mag dromen)

hefs,
 Celine